

Μικροπερίοδος και μακροπερίοδος λόγος

Υφολογικά ένα κείμενο επηρεάζεται από τον τρόπο εκφοράς του λόγου σε μικρές ή μεγάλες περιόδους. Ο πομπός, ανάλογα με τις επικοινωνιακές του επιδιώξεις, προκρίνει ως αποτελεσματικότερη άλλοτε τη μακροσκελή και άλλοτε τη βραχυλογική διατύπωση.

Η οργάνωση του λόγου σε **μικρές περιόδους** διαμορφώνει ύφος απλό, κατανοητό, προσδίδοντας στο κείμενο αμεσότητα, ζωντάνια και παραστατικότητα. Στις βραχυλογικές διατυπώσεις κυριαρχεί η παρατακτική σύνδεση των προτάσεων, η λιτή και σαφής οργάνωση του λόγου, που διευκολύνει την πρόσληψη του νοήματος από το δέκτη.

Ο μακροπερίοδος λόγος, αντίθετα, διαμορφώνει ένα σύνθετο και πολύπλοκο τρόπο έκφρασης με ύφος επίσημο και αυστηρό. Μπορεί να αποτελεί ένδειξη εκφραστικής ευχέρειας για κάποιον που τον χρησιμοποιεί σωστά, όταν όμως χρησιμοποιείται με ανορθόδοξο τρόπο μπορεί να αποτελέσει βασική αιτία ασύντακτων διατυπώσεων. Δομείται στη βάση εκτεταμένων περιόδων με πολλές κύριες και δευτερεύουσες προτάσεις με τρόπο σύνδεσης τη διαδοχική υπόταξη, σε μια προσπάθεια του πομπού να παρουσιάσει διεξοδικά την επιχειρηματολογία του και να αποκτήσει ο λόγος ένταση, γρήγορο και δυναμικό ρυθμό. Σε ορισμένες περιπτώσεις, ο μακροπερίοδος λόγος, προκρίνεται από τον πομπό προκειμένου να μεταδώσει ασαφή και παραπαιστικά μηνύματα.